

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 144/07-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť A. L., B., a A. L., M., zastúpených advokátom JUDr. R. R., B., vo veci namietaného orušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 127/2006, za účasti Krajského súdu v Žiline a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. L. a A. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2007 doručená sťažnosť A. L. a A. L. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 127/2006.

Sťažovateľky v sťažnosti uviedli, že na krajskom súde „... *prebieha konanie vo veci odvolania navrhovateľa JUDr. V. Č. proti rozsudku Okresného súdu v Martine zo dňa 17. 1. 2006 č. k. 11 C/34/2003 o zaplatenie 25.125,- Sk s príslušenstvom. K predmetnému odvolaniu sme sa vyjadrili na základe výzvy súdu dňa 2. 5. 2006*“.

Ďalej uviedli, že do dňa podania tejto sťažnosti nemajú „... *vedomosť o vytýčenom termíne pojednávania, resp. inom ďalšom úkone súdu*“.

Poukázali aj na to, že „*V priebehu konania (...) žiadali Krajský súd o konanie vo veci a odstránenie priesťahov avšak súd napriek tomu do dnešného dňa nekoná*“.

Keďže napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené, domáhajú sa, aby ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu v uvedenom konaní boli porušené ich označené práva, a aby prikázal krajskému súdu konať v ich veci bez zbytočných priesťahov. Ďalej sa sťažovateľky domáhali, aby im priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 Sk pre každú z nich a úhradu trov konania.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní sp. zn. 6 Co 127/2006.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

V danom prípade ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľiek a z vyžiadaného spisového materiálu Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 34/2003 zistil, že sťažovateľky boli účastníčkami konania (v procesnom postavení odporčiek) o zaplatenie pôvodne sumy 35 075 Sk s prísl. (v časti, v ktorej bol návrh následne zamietnutý, bolo konanie právoplatne skončené a pokračovalo sa len v časti o zaplatenie 25 125 Sk s prísl.), ktoré bolo začaté 29. novembra 2002 na základe návrhu na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie označenej sumy. Okresný súd naposledy rozhodol v predmetnej veci 17. januára 2006 v spojení s opravným uznesením z 15. februára 2006 tak, že sťažovateľky sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 11 150 Sk s prísl., a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Navrhovateľ podal 2. marca 2006 proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Spis bol 15. marca 2006 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Ďalší priebeh odvolacieho konania bol nasledujúci:

- 29. marca 2006 krajský súd vyzval sťažovateľky na vyjadrenie k priloženému odvolaniu navrhovateľa,

- 5. mája 2006 sa sťažovateľky vyjadrili k označenému odvolaniu,

- 12. januára 2007 krajský súd nariadil termín odvolacieho pojednávania na 31. január 2007,

- 30. januára 2007 sa sťažovateľky ospravedlnili z neúčasti na pojednávaní a oznámili, že ich právny zástupca im vypovedal splnomocnenie, a zároveň súhlasili s tým, aby krajský súd pojednával a rozhodol vo veci v ich neprítomnosti,

- 31. januára 2007 krajský súd na pojednávaní za prítomnosti navrhovateľa potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu (rozsudok bol písomne vyhotovený 19. apríla 2007),

- 23. apríla 2007 bol spis spolu s rozhodnutím krajského súdu vrátený okresnému súdu.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd rozhodol o odvolaní rozsudkom č. k. 6 Co 127/2006-145 z 31. januára 2007, t. j. po 10 a pol mesiaci od predloženia spisu (15. marec 2006). Spis bol vrátený okresnému súdu 23. apríla 2007, t. j. po viac ako 13 mesiacoch.

Ústavný súd na základe týchto zistení konštatoval, že samotnú dĺžku odvolacieho konania nemožno považovať za neprimerane dlhú, a to jednak vzhľadom na vyžadujúcu si starostlivú prípravu pojednávania, ako aj potrebu vysporiadať sa so všetkými skutočnosťami relevantnými pre vydanie rozhodnutia v odvolacom konaní. K postupu krajského súdu v označenom konaní ústavný súd poukazujúc na svoju judikatúru uvádza, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto napriek obdobiu, keď vo veci neboli urobené žiadne relevantné procesné úkony (t. j. od 5. mája 2006 do 12. januára 2007), nesignalizuje namietaný postup krajského súdu možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ako porušenie označených práv sťažovateľiek.

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že „ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ (m. m. II. ÚS 63/05). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04 a iné).

Napokon ústavný súd poznamenáva, že z vyžiadaného súvisiaceho spisu okresného súdu zistil, že o odvolaní sťažovateľiek proti prvostupňovému rozsudku rozhodol krajský súd 31. januára 2007 a písomné vyhotovenie rozhodnutia vypracoval 19. apríla 2007, t. j. po viac než 2 a pol mesiaci (až po doručení sťažnosti ústavnému súdu). Ústavný súd však v súvislosti s tým poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej pojem

„zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojmom autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty ustanovené v zákone na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu (napr. II. ÚS 210/06). Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (m. m. napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd dospel k názoru, že ani táto skutočnosť nesignalizuje príčinnú súvislosť s možným porušením označených práv sťažovateľiek.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2007